

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Αποτελεί ιδιαίτερη τιμή να μιλάει κανείς για τον Κωνσταντίνο Γραμματόπουλο. Όσες φορές κι αν αναφερθεί στον καλλιτέχνη, έχει ν' αποκομίσει τη γενναιόδωρη ανταμοιβή που του προσφέρει ο δημιουργός. Γι αυτό θα ήθελα να μου επιτρέψετε να ευχαριστήσω τον μονάκριβο γιο του Παναγιώτη και τους καλούς φίλους Φρανσελίνα και Κώστα Σερέζη, που είχαν την καλοσύνη να μου προσφέρουν την ευκαιρία να αναφερθώ στον κορυφαίο καλλιτέχνη και δάσκαλο.

Γιατί ο Γραμματόπουλος, δεν υπήρξε μόνον μια από τις γνησιότερες φωνές της νεότερης ελληνικής τέχνης, ήταν κυρίως, εκείνος που με τις διαδοχικές αποκαλύψεις της εικαστικής του κατάθεσης, μας επιβάλλει να σταθούμε με σεβασμό και θαυμασμό μπροστά στην εσωτερικότητα της πολύχρονης και γόνιμης προσωπικής του διαδρομής.

Και δεν είναι καθόλου τυχαίο, ότι ο απόμακρος και σιωπηρός Γραμματόπουλος, υπήρξε ένας σπουδαίος δάσκαλος. Ένας δάσκαλος που πέτυχε κατά τη διάρκεια της 25ετούς παρουσίας του στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών, να προετοιμάσει με αγάπη και γνώση τους πολυάριθμους σπουδαστές το για τις μετέπειτα καλλιτεχνικές τους ανησυχίες.

Αυστηρός, ειλικρινής και απέριπτος, ο Κωνσταντίνος Γραμματόπουλος εργάστηκε με σεμνότητα και ευαισθησία και κατόρθωσε με την στέρεη εικαστική του γραφή, να καταργήσει τα τεχνάσματα και να προσδώσει στα έργα του, αρχιτεκτονική ισορροπία, λυρική τρυφερότητα και γνήσια ποιητική φλέβα.

Εκείνο όμως που χαρακτηρίζει ολόκληρη την εικαστική του δημιουργία, είναι η θαυμαστή συνύπαρξη τολμηρών στοιχείων και χρωματικών αξιών που πλούτισαν με καινούργια νοήματα τους αυστηρούς τύπους της παράδοσης και φυσικά την εκφραστική κλίμακα της ελληνικής χαρακτικής.

Θεωρείται σκόπιμο να επισημανθεί ότι ο Κωνσταντίνος Γραμματόπουλος υπήρξε καλλιτέχνης που χρησιμοποίησε, με ιδιαίτερη δεξιότητα, την έγχρωμη ξυλογραφία με πολλαπλά ξύλα και μεικτές τεχνικές, έδωσε νέα διάσταση στην ελληνική χαρακτική, την ανανέωσε και την κατηύθυνε προς πιο ζωγραφικές αξίες.

Τα έργα του επομένως, όπως και όλη η εικαστική του παραγωγή, τότε ρεαλιστικά τότε ιδεαλιστικά, κατορθώνουν να αποδίδουν με χρωματική ευαισθησία και σχεδιαστική πληρότητα, μια άριστα ισορροπημένη και αναλυτική οργάνωση της διήγησης.

Άλλωστε και ο υπερρεαλισμός του καλλιτέχνη, δημιουργεί συνήθως, την ατμόσφαιρα ενός διάχυτου συμβολισμού, όπου η λειτουργική σχέση ανάμεσα στην παράσταση και την τεχνική, έχουν, ως αποτέλεσμα, τις εύπλαστες λύσεις και την σπάνια μορφοπλαστική ελευθερία.

Γι αυτό και η παράλληλη, πολλές φορές, παραγωγή έργων τόσο διαφορετικών μεταξύ τους, υποδηλώνει την ανάγκη του δημιουργού να αναπτύξει όλες τις δυνατότητες της υψηλής του τεχνικής και της αισθητικής του ποιότητας.

Έτσι, τα θαλασσινά του τοπία με τα καθαρά σχήματα και τις διάφανες φόρμες, απηχούν τις επίμονες και μακροχρόνιες μελέτες του καλλιτέχνη πάνω στα πρωταρχικά στοιχεία της ζωγραφικής : τη φόρμα και το χρώμα. Γι αυτό και τα τοπία του Γραμματόπουλου με τη διαυγή ατμόσφαιρα, το λαμπερό και καθαρό σχεδόν διαλυτικό για τα αντικείμενα και την ακρίβεια των περιγραμμάτων φως, καθώς και οι τονικές διαβαθμίσεις, προκαλούν πολλές φορές την αίσθηση μιας ανάγλυφης παράστασης.

Νομίζω, ότι κάθε Έλληνας φιλότεχνος θεωρεί τις δημιουργίες του Γραμματόπουλου κάτι οικείο και δικό του, μια ανάσα της Ελλάδας, ένα γνήσιο κομμάτι του εαυτού του που μόλις ανακάλυψε.

Στην ουσία ο καλλιτέχνης προσκομίζει και αποκαλύπτει την πραγματική Ελλάδα. Θα έλεγε κανείς ότι αυτό είναι το κύριο και βασανιστικό μέλημά του. Να καταδείξει δηλαδή, ότι αυτό το μικρό κομμάτι της γης και της θάλασσας περικλείει μέσα του ολόκληρο τον κόσμο.

Από το βαθύ γαλανό του Αιγαίου, ως το σμαραγδένιο πράσινο και το γαλανό κοβάλτιο του Ιονίου, όλα τα χρώματα που εναλλάσσονται με μαγεία και ένταση στα ελληνικά νερά, παραπέμπουν μέσα από το έργο του καλλιτέχνη, σε μια γόνιμη συνομιλία με όλους και με όλα.

Οι άνθρωποι που κατοικούν εδώ, οι θεότητες που τον γέμιζαν, η παράδοση που τον καθόρισε, οι αρχιτεκτονικοί όγκοι που τον σηματοδότησαν, ο ουρανός, οι άνεμοι, τα κύματα, οι πέτρες και βέβαια το απολλώνιο φως που σε καλεί να το γνωρίσεις και να το δεχθείς ως κυρίαρχο στοιχείο της φύσης, ουσιαστικά, ως την αρχέγονη και πρωταρχική πηγή της ζωής. Γιατί το φως και η ιστορία στην Ελλάδα είναι ένα και το ίδιο πράγμα.

Γι αυτό άλλωστε και ταιριάζει απόλυτα στον Γραμματόπουλο ο λόγος του Ποιητή : «Εγώ και η γενιά μου πασχίσαμε να βρούμε το αληθινό πρόσωπο της Ελλάδας».